

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. Пловдив, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Радка Д. Чолакова Въззивно търговско дело
№ 20225001000173 по описа за 2022 година

намери следното:

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК, образувано по подадени две въззивни жалби срещу постановеното решение №260418 от 28.10.2021 г. по търг.дело №246/2020 г. по описа на О.С. П..

С постановеното решение ответникът ЗД Б.И. АД е осъден да заплати на М. К. М. сумата 50 000 лв., ведно със законна лихва от 21.02.2019 г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки, страдания и неудобства, вследствие пътнотранспортно произшествие, състояло се на 02.01.2019 г. в гр.П., на кръстовището между бул. * и ул. *, причинено виновно при управление на лек автомобил С.А. с рег. №** **** **, за който автомобил е сключен договор за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите със ЗД Б.И. АД, като е отхвърлен иска за разликата над горния размер до пълния предявен такъв от 70 000 лв. като неоснователен.

Също така, ЗД Б.И. АД е осъден да заплати на М. К. М. сумата 2

088,61 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие същото пътнотранспортно произшествие, в това число: разходи за лекарства в размер 108,61 лв., и за медицински изделия в размер 1 980 лв., ведно със законна лихва върху общата сума за периода от 21.02.2019 г. до окончателното плащане.

Присъдени са и разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на застрахователното дружество – Г.Ф..

Първата въззивна жалба срещу посоченото решение е от М. К. М., който е останал недоволен от него в отхвърлителната му част за неимуществени вреди – за разликата над 50 000 лв. до 70 000 лв. Счита, че в тази част то е неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и необоснованост по подробно изложени съображения за несъответствие с възприетия в чл.52 от ЗЗД принцип на справедливост и неотчитане поотделно и в съвкупност на всички релевантни за определяне размера на обезщетението факти и обстоятелства, по конкретно тяхната значимост и стойност. Моли да се отмени за разликата над 50 000 лв. до 70 000 лв. и се уважи иска в пълния му претендиран размер. Претендира разноските, вкл. и присъждане на адвокатско възнаграждение.

Срещу въззивната жалба е постъпил отговор от третото лице помагач Г.Ф., който я оспорва, като неоснователна, и моли да се потвърди решението в обжалваната му отхвърлителна част за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Претендира разноски.

Втората въззивна жалба е от ЗД Б.И. АД, който е останал недоволен от решението в осъдителната му част за неимуществени вреди за разликата над присъдените 30 000 лв. до 50 000 лв. Съображенията му са свързани също с приложението на принципа за справедливост, залегнал в чл.52 от ЗЗД, като счита, че определеното обезщетение в обжалваната част е завишено. Моли да се отмени, като се отхвърли претенцията за обжалваната част - над присъдените 30 000 лв. до 50 000 лв. Претендира разноски.

Срещу тази въззивната жалба са постъпили отговори – от М. К. М. и от третото лице помагач Г.Ф.. Първият я счита за неоснователна и моли да не се уважава, като претендира разноски. Вторият я счита за основателна и моли да

се уважи, като претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с акта, предмет на обжалване, наведените оплаквания, както и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срок от надлежни страни срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден съдебен акт. Подлежат на разглеждане по същество в съответствие с чл.269 от ГПК. Предмет на въззивно обжалване е определянето на размера на следващото се обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 30 000 лв. до 70 000 лв.

Видно от данните по делото, ищецът М. твърди, че е пострадал при пътно-транспортно произшествие, състояло се на 02.01.2019 г. в гр.П., на кръстовището на бул. * и ул.*. Виновен за произшествието е И.И.Ц., който при управление на л.а.С.А. с рег.№** **** ** е предприел маневра завои на ляво, без да спре и да пропусне насрещно движещ се л.а.Ф.Ф., управляван от В.А.Ч.. Ищецът е пострадал в качеството си на пътник, седящ на задна дясна седалка в лекия автомобил С.А.. За последния автомобил е сключен договор за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, с валидност до 01.10.2019 г. с ответното застрахователно дружество.

Твърди, че в резултат от произшествието са му причинени травматични увреждания – S82.80 - счупвания на други части от подбедрицата, закрито/счупване на двете кости на дясната подбедрица/. На 02.01.2019 г. е извършена операция – открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация, тибия и фибула, при която е поставен специален заключващ пирон за тибиялна фрактура с възможност за комбинирано проксимално заключване в три равнини чрез четири бр.заключващи винтове и дистално чрез два бр. винтове.

Твърди, че е претърпял неимуществени вреди - болки и страдания от получените фрактури, както и такива в резултат от лечението и възстановяването на травмите. Възстановяването е било бавно, трудно и продължително. През това време е изпитвал страх и безпокойство от невъзможността да се придвижва самостоятелно, както и от възможността да не може да се обслужва напълно сам за определен период от време и от необходимостта от полагане на грижи за него от страна на близките му.

Твърди, че е изпратил на ответника извънсъдебна покана за заплащане

на застрахователно обезщетение, която е изцяло неудовлетворена.

Претендира сумата 70 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на деликта до окончателното плащане.

Ответното застрахователно дружество оспорва така предявения иск за неимуществени вреди, като с оглед въведения от страните предмет на въззивно производство следва да се пристъпи към преценяване на размера на дължимото застрахователно обезщетение – по чл.52 от ЗЗД в съответствие с принципа за справедливост.

По делото е установено, че за процесното произшествие е образуваното наказателно производство, приключило с постановление за прекратяване на Р.П. П. от 17.03.2020 г. на основание чл.343, ал.2, т.2 НК - поради изявление на пострадалия. Същото е било водено срещу И.И.Ц. за нарушение правилата за движение по пътищата - чл.20, ал.2, чл.37 и чл.47 ЗДвП, и причиняване по непредпазливост и в условията на независимо съпричиняване с В.А.Ч., на М.М. две средни телесни повреди. Спрямо двамата водачи, участници в процесното произшествие, са наложени административни наказания - водачът И.Ц. е наказан с глоба в размер 200 лв. за нарушение по чл.20, ал.2 ЗДвП, а водачът В.Ч. е санкционирана с глоби в размер 400 и 200 лв. за нарушения по чл.20, ал.2 ЗДвП и чл.638, ал.3 КЗ.

Приети са основно и допълнително заключение на автотехническа експертиза за установяване механизма на произшествието и техническите причини за възникването му. То е станало на кръстовище при навлизане на два автомобила едновременно, в резултат на което е настъпил удар в предната лява част на л.а.Ф.Ф. и от дясната страна на л.а.С.А.. Причини за настъпването му са предприемането на маневра завой на ляво от водача на л.а.С.А. по начин и в момент, когато това не е било безопасно, както и това, че водачът на л.а.Ф.Ф. се е движил със скорост 83 км/ч, поради което не е имала възможност да избегне удара (при движение с разрешената за населено място скорост 50 км/ч последната би имала тази възможност). Водачът на л.а.С.А. е имал възможност да предотврати произшествието, като преди да извърши маневрата завой на ляво, спре и пропусне насрещно движещия се л.а.Ф.Ф..

За установяване състоянието на ищеца в резултат на произшествието е назначена съдебномедицинска експертиза. Видно от заключението на вещото

лице, на М.М. са причинени счупване на двете кости на дясна подбедрица, както и разкъсно-контузна рана и охлузвания на главата. Непосредствено след инцидента той е изпитвал от умерени до значителни на моменти по сила и интензитет болки и страдания, които постепенно са затихвали в хода на оздравителния процес. Обичайната продължителност на възстановителния период при такъв тип травматични увреждания е около 5-6 месеца, в който период се включва и възстановяването след премахване на металната остеосинтеза и раздвижване на крайника. Възможно е пълно възстановяване движенията на крайника при спазване препоръките на медицинските специалисти и провеждане на редовна физиотерапия. Непосредствено след инцидента и в продължение на не повече от два месеца пострадалият е бил възпрепятстван да изпълнява нормално ежедневните си задължения поради затрудненото движение на десния долен крайник. През този период ищецът е трябвало да пази крайника от натоварване, след това да се придвижва с помощни средства. Направен е извод, че описаните травматични увреждания са причинени по директен механизъм от удар със или върху твърд тъл предмет и е възможно да се получат при удара от л.а.Ф.Ф. в дясната част на л.а.С.А., в който отдясно е пътувал ищецът. Нараняванията в главата са получени от удара и в страничното стъкло на вратата. Липсват данни за увреждания, типични за употребата на обезопасителен колан по тялото на пострадалия. Предвид вида на получените травматични увреждания, правилно поставен предпазен колан не би предотвратил тяхното получаване. Предпазният колан пречатства движението на торса, но не и на крайниците и главата.

Съдът намира, че следва да възприеме констатациите и изводите на експертизата, като компетентни и неоспорени от страните.

За претърпените болки и страдания е разпитана и свидетелката В. М.а, майка на ищеца. От показанията и се установява, че при първоначалния си престой в болница ищецът изпитвал силни болки в областта на крака, който бил счупен на две места, както и по главата - имал стъкла подкожно и шевове след отстраняването им около дясното око. Главата и кракът му били подути. Кракът му бил опериран с поставени пирон и титаниеви видии. Видните били извадени в последващи операции, а пиронът по решение на специалистите останал за поне година, докато се стабилизира напълно кракът. Три месеца след ПТП ищецът не можел да стъпва на десния крак, бил отчаян, че няма да

се оправи. В това време бил предимно на легло. Първоначално се придвижвал с чужда помощ, а по-късно ползвал патерици. Започнал да стъпва едва на петия месец - първо на пета, после и на пръсти. Правел рехабилитация в къщи. Тези пет месеца прекарал у дома си. Ищецът имал работа в чужбина, която загубил, загубил и жилището, което държал под наем там. Септември месец заминал отново за А., където пребивава и понастоящем, работи като реставратор на мебели, преди инцидента пак това работел. Не бил така активен, както преди - тогава карал ски, мотор, а сега вече не. В момента бил по-изнервен от преди, понякога при свиване на крака чувствал болка и бодаж, може би от пластината.

Така събраните доказателства следва да се преценят поотделно и в тяхната съвкупност спрямо нормата на чл.52 от ЗЗД, отнасяща се до определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди - по справедливост, но винаги с преценка на конкретни обективно съществуващи обстоятелства. В случая следва да се имат предвид настъпилите увреждания – установените счупвания, които са довели до трайно затруднение движението на десния крайник, момента на настъпването им, претърпените операции с вграждане на метални тела, а впоследствие и за премахването им, невъзможността да се обслужва сам, болките, които е изпитал, които първоначално са били значителни по интензитет, отчаянието, възстановителният период – около пет месеца, през които прекарал вкъщи, като първите два месеца бил на легло. Следва да се отчете загубването на работата му и на квартирата му в А., както и психическото му състояние към настоящия момент и установената промяна в активния му начин на живот. Всички тези обстоятелства, преценени с нормативно определените лимити на застрахователните компании, социално икономическите условия в страната към момента на настъпване на ПТП – м.01.2019 г., справедлив размер за обезщетение за неимуществени вреди в съответствие с чл.52 от ЗЗД се явява сумата от 50 000 лв. Тази сума следва да се заплати от ответното застрахователното дружество за изпитаните болки и страдания от страна на ищцата. До този извод е достигнал първоинстанционният съд, поради което неговото решение следва да бъде потвърдено. Неоснователни се явяват двете въззивни жалби, тъй като при определяне размера на обезщетението са отчетени критериите на принципа за справедливост.

По отношение на разноските -

По първата въззивна жалба на М. и с оглед нейния резултат, жалбоподателят следва да заплати на застрахователното дружество сумата от 1 440 лв., заплатено адвокатско възнаграждение в брой, за което са приложени договор за правна помощ, служещ като разписка и списък по чл.80 от ГПК.

По втората въззивна жалба от застрахователното дружество няма данни от страна на М. за направени разноски от негова страна по повод тази жалба, а и не са посочени такива в списъка по чл.80 от ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение №260418 от 28.10.2021 г. по търг.дело №246/2020 г. по описа на О.С. П. В ЧАСТТА МУ, с която ЗД Б.И. АД е осъден да заплати на М. К. М. сумата – разликата над 30 000 лв. до 50 000 лв., ведно със законна лихва от 21.02.2019 г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки, страдания и неудобства, вследствие пътнотранспортно произшествие, състояло се на 02.01.2019 г. в гр.П., на кръстовището между бул.* и ул.*, причинено виновно при управление на лек автомобил С.А. с рег.№** ***** **, за който автомобил е сключен договор за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите със ЗД Б.И. АД, както и В ЧАСТТА МУ с която е отхвърлен иска за разликата над горния размер 50 000 лв. до 70 000 лв., като неоснователен.

Осъжда М. К. М. да заплати на ЗД Б.И. АД направени разноски за въззивната инстанция в размер на 1 440 лв. съобразно отхвърлената му въззивна жалба.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____